

Czy życie uczniów musi zaczynać się po szkole?

Uczniowie w wieku gimnazjalnym i ponadgimnazjalnym dzielą swój czas na ten spędzony w szkole i ten po lekcjach, gdy zaczyna się „życie”. Diagnoza przeprowadzona przez D. Salomo w ramach projektu Goethe-Institut „Młodzież uczy się inaczej” wykazała, że w krajach objętych tym badaniem największa grupa uczniów przychodzących do szkoły niezbyt chętnie i bardzo niechętnie pochodzi z Polski. Warto więc rozważyć, dlaczego miejsce, w którym młodzi spędzają większość czasu, kojarzy im się negatywnie, i wyciągnąć stosowne wnioski. Jedną z przyczyn jest być może zła organizacja przestrzeni w szkole.

Rola aranżacji przestrzeni szkolnej

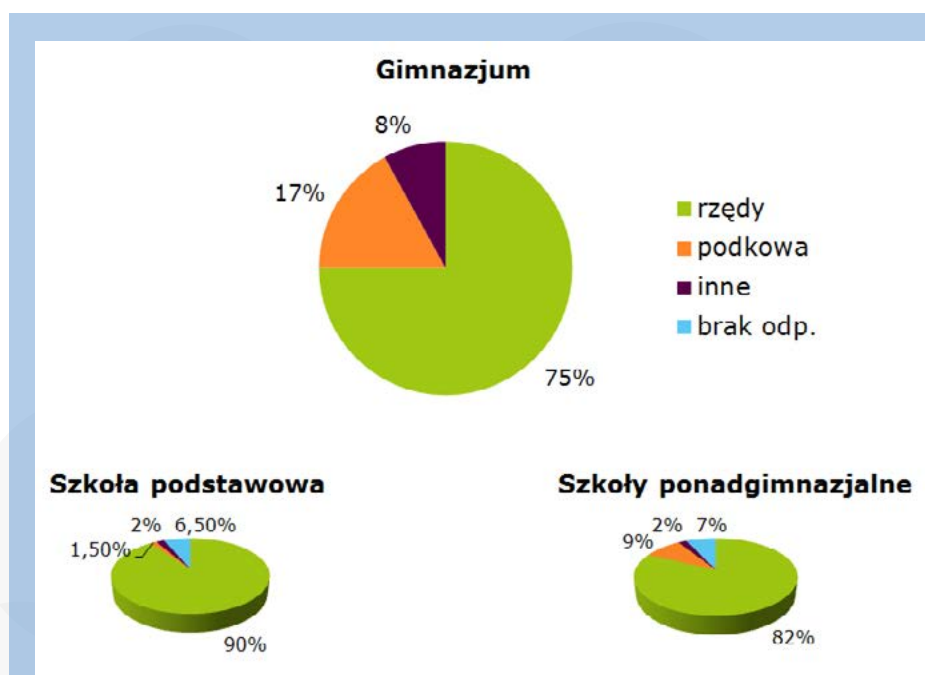
Reforma szkolnictwa i pójście sześcioletków do szkół rozpoczęły w Polsce dyskusję nad wyposażeniem szkół. Dotyczyła ona jednak wyłącznie szkół podstawowych i koncentrowała się na zapewnieniu odpowiednich sprzętów i bezpieczeństwa. Pomyślano nad kolorystyką ścian, właściwymi meblami, pochylono się nad dostosowaniem szatni i toalet do potrzeb uczniów i uczyniono wiele, aby wyjście z domu do szkoły nie było bolesnym przeżyciem dla rozpoczynających naukę. Nauczyciele nauczania wczesnoszkolnego zadbali o resztę – czyli dekorację klas wspierającą proces dydaktyczny. Ich nie trzeba przekonywać, że uczniom potrzebne jest środowisko bogate w bodźce i stymulujące do nauki.

Aranżacja przestrzeni oddziałuje na postawy, zachowania i samopoczucie uczniów, nauczycieli i rodziców odwiedzających szkołę. Współczesna dydaktyka traktuje aranżację sal lekcyjnych jako jeden z ważnych elementów wpływających na efektywność procesu nauczania. Specjaliści coraz częściej posługują się w tym kontekście określeniami „trzeci pedagog”

czy „ukryty program dydaktyczny”. Najmłodszym uczniom w większości szkół stworzono odpowiednie warunki, jednak w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych niewiele się zmieniło. Młodzież przez wiele godzin dziennie przebywa w pomieszczeniach zaaranżowanych jako miejsca do nauki, a nie do „życia”. Klasa jest tym miejscem w szkole, które najmniej się zmieniło w ostatnich dziesięcioleciach.

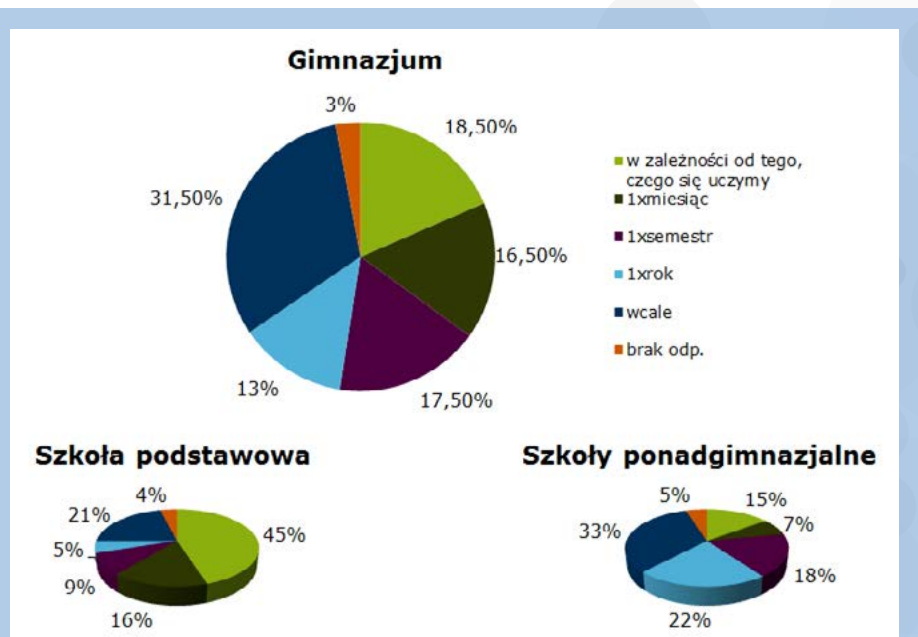
Jak jest w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych?

W badaniu pilotażowym do projektu „Niemiecki ma klasę” (czerwiec 2014 r.) zapytaliśmy uczniów, jak ustawione są ławki w ich klasach podczas zajęć języka niemieckiego. Ponad 80% ankietowanych wskazało na ustawienie ławek w rzędach przodem do tablicy (por. rys. 1). A właśnie zajęcia z języka obcego, uczące komunikacji,

Rys. 1. Jak są ustawione stoliki/ławki w twojej klasie? (badanie Goethe-Institut w Warszawie – czerwiec 2014 r.)

Rys. 2. Jak często zmieniane są plakaty i inne materiały wiszące na ścianach? (badanie Goethe-Institut w Warszawie – czerwiec 2014 r.)

szczególnie wymagają takiej aranżacji przestrzeni, która do komunikacji zachęca i ją umożliwia. Czy rozmowa z kimś, do kogo siedzimy tyłem, jest w ogóle możliwa? Czy sprzyja pokonywaniu zahamowań w mówieniu w obcym języku, wyrażaniu swoich myśli i reagowaniu na wypowiedzi innych? Przepisy sanepidu, na które tak często powołują się dyrekcje szkół, nie zabraniają przestawiania ławek i ustawiania ich w dowolnych konfiguracjach, jeśli formy pracy nie wymagają od uczniów skupienia uwagi na treściach prezentowanych na tablicy.

Kolejnym ważnym elementem aranżacji sali lekcyjnej jest wszystko to, co wisi na ścianach. O ile w szkołach podstawowych są one intensywnie wykorzystywane do prezentacji prac uczniów, plakatów, często uaktualnianych informacji z życia szkoły oraz innych pomocy, o tyle obraz szkół ponadgimnazjalnych i gimnazjalnych jest zgoła inny.

Uczniowie nudzą się w szkole nie tylko w Polsce; uczniowie w wieku 12–16 lat nudzą się jedną trzecią czasu lekcji (Larson, Richards, 1991).

Zaledwie 20% gimnazjalistów w badaniu Goethe-Institut podało, że aktualne treści nauczania znajdują swoje odbicie w ekspozycji materiałów wiszących na ścianach. Aż 44% ankietowanych zaznaczyło, że materiały wiszące na ścianach są zmieniane raz w roku lub wcale (por. rys. 2).

Widać więc wyraźnie, że sale lekcyjne są monotonne, podobnie jak znaczna

część korytarzy. Gablotki zawierają często nieaktualne informacje i relacje z wycieczek i spotkań, obejrzone już przez uczniów i niebudzące ich zainteresowania.

Badania uczniów w wieku gimnazjalnym i ponadgimnazjalnym wskazują na szczególną potrzebę ciągle nowych bodźców i urozmaiconego środowiska. Układ architektoniczny większości szkół nie sprzyja wydzielaniu przestrzeni do kontaktów społecznych. W niewielu placówkach pomyślano o tym, aby stworzyć uczniom miejsce do odpoczynku i budowania relacji z innymi. Często panuje przekonanie, że skoro uczniowie siedzą na lekcjach, to na przerwach powinni wyłącznie chodzić. Brakuje miejsc, w których mogliby usiąść, przyjmując swobodną postawę ciała lub nawet się położyć, pracować nad projektami w grupach poza salą lekcyjną lub po prostu porozmawiać w przyjaznym otoczeniu.

Jedną z placówek, gdzie zdecydowano się na zorganizowanie takiej przestrzeni, jest Zespół Szkół Publicznych w Radowie Małym. Miejsca z krzesłami i stołem dla uczniów, przy którym

Zespół Szkół Publicznych w Radowie Małym

Zespół Szkół Publicznych w Radowie Małym

mogą zjeść kanapki podczas przerwy, miejsca z kanapami do siedzenia na korytarzu lub nawet w klasie to prawdziwa potrzeba uczniów w szkole. Szczególnie dotyczy to gimnazjalistów i licealistów, jeśli chcemy, aby ich życie nie zaczynało się dopiero po ostatnim dzwonku. Dyrektor tej szkoły – Ewa Radanowicz – twierdzi, że nie musi to być związane z wysokimi nakładami finansowymi.

Jak to zrobić? Od czego zacząć?

Może powinniśmy zacząć od refleksji i włączenia uczniów w proces podejmowania decyzji w szkole? Z partycypacją większości z nas kojarzy się przede wszystkim budżet partycypacyjny, ale jest nią także działalność samorządu szkolnego i innych gremiów mających wpływ na funkcjonowanie placówki, takich jak rada rodziców. Temat partycypacji uczniów w życiu szkoły nabiera w naszym społeczeństwie coraz większego znaczenia. Skoro jest ona nieodłącznym elementem

demokratycznego społeczeństwa, to szkoła jest odpowiednim miejscem na zdobywanie pierwszych doświadczeń w tej dziedzinie życia. Uczniowie będący podmiotem w działaniach szkoły powinni mieć wpływ na jej rozwój. Możliwość współdecydowania oznacza oddanie części władzy, ale także przejęcie współodpowiedzialności za podjęte decyzje. Doświadczenia z partycypacją uczniów wskazują, że jest ona nieatrakcyjna dla tych, którzy nie wierzą w możliwość współdecydowania lub przekonali się, że nie byli traktowani poważnie, a ich głos nie miał żadnego znaczenia.

Dla młodzieży pytanie o sens proponowanych działań jest zasadnicze. W wieku dojrzewania nieprzekonujące są odległe cele, gdyż umiejętność perspektywicznego myślenia jest związana z rozwojem mózgu. Z tego powodu warto zachęcać uczniów do takich działań, na których efekty nie trzeba długo czekać. Gotowość do dokonywania zmian w najbliższym

otoczeniu i działanie na jego korzyść to wartość istotna społecznie i niezbędna w społeczeństwie obywatelskim.

Jeśli włączymy młodzież w kształtowanie przestrzeni szkolnej, to dla uczniów sam cel działania będzie sensowny, a efekty działania – widoczne i odczuwalne na co dzień. Praca metodą projektu będzie tu szczególnie korzystna. Można oczekiwać, że przyczyni się ona do rozwijania umiejętności współpracy w grupie, która zdaniem psychologa społecznego prof. J. Czapińskiego jest umiejętnością kluczową XXI w.

Nie czekajmy więc na dodatkowe środki finansowe, które szkoły będą mogły przeznaczyć na nowe meble i remonty. Pozwólmy uczniom i nauczycielom po prostu wspólnie działać – ich udziału w kształtowaniu wspólnej przestrzeni nie zastąpią architekci i najlepsze meble. Potraktujmy to wyzwanie jak realizację konkretnego projektu, który nauczy współdziałania i pozwoli na rozwój kreatywności.

Na rok 2015 Goethe-Institut w Warszawie zaplanował konkurs dla uczniów gimnazjów dotyczący zmiany aranżacji sali lekcyjnej, w której dana klasa uczy się języka niemieckiego. Ocenie podlegać będzie nie tylko sam efekt końcowy, lecz także – przede wszystkim – proces dochodzenia do tych zmian. Zasady konkursu „My mamy klasę” zakładają wprowadzenie zmian bez angażowania środków finansowych szkoły. Koncepcja konkursu bazuje na partycypacji uczniów, nauczycieli i rodziców w życiu szkoły i urzeczywistnieniu – nienowej, ale wartej szczególnej uwagi – idei sali lekcyjnej jako „trzeciego pedagoga”. Warto pamiętać, że „pierwszym pedagogiem” są rówieśnicy. Ich wpływ na rozwój uczniów zawsze jest ważny, ale w wieku gimnazjalnym i ponad-

gimnazjalnym nabiera szczególnego znaczenia. Badania pokazują, że grupa rówieśnicza, czyli przyjaciele i koleżdy z klasy, dla dorastających uczniów staje się ważniejsza niż rodzice i nauczyciele (Nelson, 2004). Konkurs ma być okazją do refleksji nad efektywnym uczeniem się, do poznania zasad kształtowania przyjaznej przestrzeni do nauki, a także do wspólnego wypracowywania i realizacji przedsięwzięć istotnych dla środowiska, nauki argumentowania i przekonywania, słuchania innych i otwarcia się na ich potrzeby.

Mamy nadzieję, że projekt „Niemiecki ma klasę” i nasz konkurs przyczyni

nią się do rozpoczęcia debaty o roli przestrzeni szkolnej i zachęcą do wprowadzania zmian. W listopadzie 2014 r. w ramach tego projektu Goethe-Institut zorganizował konferencję *Kształtowanie przyjaznej przestrzeni do nauki drogą do sukcesu*, w której wzięli udział prelegenci z Polski, Niemiec i Finlandii. Dydaktycy, psychologowie, pedagodzy, specjaliści od badań nad mózgiem, architekci i eksperci z dziedziny partycypacji byli zgodni, że przestrzeń szkolna warta jest szczególnej uwagi. Warto wykorzystywać ten ogromny potencjał pedagogiczno-dydaktyczny – może wtedy życie uczniów częściej będzie się zaczynać już przed pierwszym dzwonkiem.

Ewa Dorota Ostaszewska

Absolwentka Instytutu Germanistyki Uniwersytetu Warszawskiego i studiów podyplomowych w zakresie metodyki języków obcych.

Wieloletni nauczyciel akademicki i nauczyciel języka niemieckiego w Goethe-Institut w Warszawie.

Od 2000 r. koordynator projektów edukacyjnych w Goethe-Institut. Od roku 2014 koordynator projektów UNI-CLILIG na uczelniach wyższych i NIEMIECKI MA KLASĘ.

Nauczycielom języków obcych polecamy *Europejskie Portfolio Językowe* i grę edukacyjną *Z Europkiem przez Europę*

Europejskie portfolio językowe

Projekt promujący w polskich szkołach Europejskie Portfolio Językowe – dokument przygotowany i rekomendowany przez Radę Europy. Ten dokument to indywidualny zapis procesu uczenia się i nauczania języków obcych, który towarzyszy osobie uczącej się i daje możliwość zaprezentowania umiejętności językowych i doświadczeń interkulturowych z różnych okresów nauki we wszystkich poznawanych językach.

Polskie wersje językowe *Europejskiego Portfolio Językowego* przygotowano dla:

1. dla dzieci w wieku 3–6 lat,

2. dla dzieci w wieku 6–10 lat,

3. dla uczniów w wieku 10–15 lat,

4. dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych i studentów (wiek 16+),

5. dla dorosłych.

[Publikacje do pobrania](#)

Z Europkiem przez Europę

Gra może być wykorzystywana przez nauczyciela jako atrakcyjna pomoc dydaktyczna na lekcjach różnych przedmiotów. Bogactwo ilustracji odnoszących się do historii, geografii, kultury, obyczajów i wiedzy ogólnej pozwala na przeprowadzenie ciekawej lekcji, która aktywizuje każdego ucznia. Dodatkowy komplet pustych

kart dołączony do gry umożliwia stworzenie zestawu własnych pytań bazujących na doświadczeniach kulturowych i językowych uczniów. Uzupełniona w ten sposób talia pozwala dostosować grę do każdego poziomu edukacyjnego i językowego.

Koncepcja gry opiera się na założeniach Europejskiego portfolio językowego, narzędzia samooceny oraz dokumentowania drogi, jaką przemierza uczeń w procesie uczenia się języków obcych.

[Gra do pobrania](#)

Eurydice – Sieć Informacji o Edukacji w Europie

Dlaczego informacja o edukacji?

Współcześnie edukacja uznawana jest w Europie za jedną z dziedzin kluczowych dla rozwoju ekonomicznego, gospodarczego i społecznego poszczególnych państw i całego regionu. Dlatego też w ramach strategii „Europa 2020” oraz strategii „Edukacja i Szkolenia 2020” wyznaczone zostały cele związane z edukacją, których osiągnięcie pozwoli na poprawę jakości kształcenia i szkolenia w Europie oraz wpłynie na wzrost konkurencyjności regionu. Cele te są wyznaczane jako cele wspólne dla całej Europy, jak też dla poszczególnych państw członkowskich.

Państwa członkowskie UE wspólnie określają wspólne cele w dziedzinie edukacji, ale również samodzielnie decydują o swoich systemach edukacji – ich strukturze i zasadach nimi rządzących, jak też o szczegółowych rozwiązaniach. Zrozumienie poszczególnych systemów edukacji, ich struktury i funkcjonowania jest zadaniem niełatwym ze względu na złożoność i wielość danych. Dlatego też duże znaczenie zyskują narzędzia służące do analizy systemów edukacji, w szczególności te, których dostarcza Eurydice – Sieć Informacji o Edukacji w Europie.

O Sieci Eurydice

Sieć Eurydice od roku 1980 wspiera współpracę w ramach Wspólnoty Europejskiej poprzez dostarczanie ustrukturyzowanych informacji i analiz dotyczących europejskich systemów edukacji. W 2014 r. należy do niej 40 biur w 36 krajach. Pracę biur krajowych koordynuje biuro europejskie

(EACEA A7), utworzone przez Komisję Europejską (Dyrekcja Generalna ds. Edukacji i Kultury). Polskie Biuro Eurydice działa od 1996 r., początkowo w Instytucie Badań Edukacyjnych, a od 1998 r. do chwili obecnej – w Fundacji Rozwoju Systemu Edukacji.

Misją Eurydice jest dostarczanie analiz porównawczych i informacji o systemach edukacji w Europie. Eurydice opisuje również obecnie wdrażane i planowane reformy, co sprawia, że Sieć prezentuje nie tylko statyczny obraz systemów edukacji, lecz także dynamikę przemian, wszelkie działania reformatorskie i ich kierunki. Głównymi odbiorcami publikacji Eurydice są osoby odpowiedzialne za politykę edukacyjną w poszczególnych krajach. Sieć wspiera także Komisję Europejską oraz państwa członkowskie UE w ich pracy nad realizacją założeń koncepcji strategicznej „Edukacja i Szkolenia 2020” oraz strategii „Europa 2020”, a także jest zaangażowana w proces raportowania przebiegu realizacji Procesu Bolońskiego w systemach szkolnictwa wyższego.

W swoich działaniach Eurydice współpracuje z Eurostatem, Cedefopem (w dziedzinie kształcenia zawodowego), z European Training Foundation (ETF), European Agency for Development in Special Needs Education (w dziedzinie kształcenia specjalnego i integracyjnego) oraz z CRELL (Centre for Research on Lifelong Learning). Eurydice wspiera także Komisję Europejską w jej współpracy z takimi instytucjami międzynarodowymi jak OECD, Rada Europy oraz UNESCO.

Publikacje Eurydice

Eurydice przygotowuje, zróżnicowane w formie i treści, publikacje dotyczące europejskich systemów edukacyjnych. Są to zarówno opisy krajowych systemów edukacji, jak i publikacje komparatystyczne.

Fundamentalną zasadą Eurydice jest odrzucenie wartościowania i oceniania w opisie systemów edukacji. Rolą sieci jest ukazywanie różnorodności systemów edukacyjnych i wyszukiwanie elementów wspólnych, jednak bez formułowania sądów czy dokonywania ocen. Eurydice nie tworzy również rankingów i nie szuka odpowiedzi, który system edukacyjny jest najlepszy w Europie i powinien stanowić wzorzec dla innych. Eurydice przestrzega bowiem zasady respektowania odmienności, a celem nadrzędnym Sieci jest rzetelne podawanie faktów.

Flagowym produktem sieci Eurydice są raporty porównawcze. Są one przygotowywane przez centralne biuro w Brukseli na podstawie danych dostarczanych przez biura krajowe. Do 2014 r. Sieć wydała ponad 100 publikacji tematycznych.

Publikacje Eurydice obejmują następujące typy:

- **Seria Kluczowe dane** zawiera wskaźniki o charakterze komparatystycznym dotyczące ważnych zagadnień edukacyjnych. Najnowsze raporty w ramach tej serii to: *Key Data on Early Childhood Education and Care in Europe (Kluczowe dane dotyczące wczesnej edukacji i opieki w Europie)*, *Kluczowe dane dotyczące nauczycieli i dyrektorów szkół*, *Kluczowe dane dotyczące nauczania*

nia języków obcych w szkołach w Europie.

- **Publikacje tematyczne**, również o charakterze porównawczym, które dotyczą bieżących zagadnień będących przedmiotem europejskiej współpracy. Najnowsze tytuły w ramach tej serii to: *Tackling early leaving from education and training in Europe: strategies, policies and measures* (Wczesne kończenie nauki i szkoleń: strategie, polityka i działania), *Financing schools in Europe: mechanisms, methods and criteria in public funding* (Finansowanie szkół w Europie: mechanizmy, metody i kryteria publicznego finansowania) i *Modernisation of Higher Education in Europe – access, retention and employability* (Modernizacja szkolnictwa wyższego w Europie: dostęp do studiów, przeciwdziałanie niepowodzeniom w nauce i szanse na zatrudnienie).

- **Fakty i liczby**, czyli publikacje opisujące wybrane aspekty systemów edukacji, m.in. kalendarz szkolny i akademicki, czas pracy oraz zarobki nauczycieli i dyrektorów szkół czy czas nauczania poszczególnych przedmiotów. Dane są tu prezentowane przede wszystkim w postaci fisz krajowych, poprzedza je krótki wstęp komparatystyczny. Wszystkie publikacje z serii *Fakty i liczby* są co roku aktualizowane.

Warto także wspomnieć, że wśród obecnie opracowywanych publikacji znajdują się tak ciekawe tytuły jak *Zapewnianie jakości w pracy szkoły*, *Edukacja dorosłych*, *Egzaminowanie w zakresie umiejętności językowych* – ich publikacja planowana jest w 2015 r.

Opisy systemów edukacji

Eurydice tworzy również opisy europejskich systemów edukacji, o różnym stopniu szczegółowości.

Pierwszy, najbardziej obszerny opis to Eurypedia – europejska encyklopedia krajowych systemów edukacji. Zawiera ona szczegółowy opis 38 systemów edukacji, podzielony na 14 tematycznych rozdziałów o stałym układzie, co umożliwia porównywanie danych między poszczególnymi krajami. Wszystkie rozdziały są aktualizowane przez krajowych ekspertów raz do roku, zaś rozdział dotyczący bieżących reform – raz na kwartał.

Polskie Biuro Eurydice przygotowuje też własne publikacje. Pierwszą z nich jest *The System of Education in Poland*, opis polskiego systemu edukacji wydawany co dwa lata w języku angielskim przez Fundację Rozwoju Systemu Edukacji (najnowsze wydanie – 2014 r.). Publikacja jest chętnie wykorzystywana przez użytkowników wyjeżdżających do zagranicznych instytucji edukacyjnych, np. w ramach wizyt studyjnych.

Natomiast najbardziej skrótowy typ opisu to *National Summary Sheet*, obejmujący ok. 10 stron tekstu. Obie wersje, polska i angielska, są aktualizowane co ok. 6 miesięcy i dostępne na stronie Polskiego Biura Eurydice.

Ponadto, Polskie Biuro Eurydice przygotowuje także – na zamówienie Ministerstwa Edukacji Narodowej i Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego – szczegółowe raporty na zlecony temat (wybrane zagadnienie lub dotyczące wybranego systemu edukacji). Są one również publikowane na stronie internetowej Polskiego Biura, w celu udostępnienia informacji wszystkim zainteresowanym.

Korzystanie z danych Eurydice

Wszystkie publikacje Eurydice są dostępne bezpłatnie w formie elektronicznej w języku angielskim na stronie Europejskiego Biura Eurydice.

Ponadto, Polskie Biuro Eurydice prowadzi własną stronę internetową w języku polskim. Są na niej zamieszczone wszystkie publikacje w języku

polskim i angielskim (dostępne do pobrania), wszystkie streszczenia publikacji, raporty Polskiego Biura oraz opisy systemów edukacji w poszczególnych krajach.

Polskie Biuro Eurydice przygotowuje też, dzięki dotacji z Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz Nauki i Szkolnictwa Wyższego, wybrane publikacje Eurydice w języku polskim i wydaje je w wersji drukowanej. Są one wysyłane nieodpłatnie do wszystkich zainteresowanych czytelników.

Po opublikowaniu każdego nowego raportu Polskie Biuro rozsyła informa-

cję o nim w formie newslettera, który zawiera linka do streszczenia publikacji w języku polskim. Przygotowuje też streszczenie w formie biuletynu „Nowości Wydawnicze Eurydice” do każdej publikacji nietłumaczonej na język polski.

Podsumowanie

Eurydice pełni ważną rolę dzięki dostarczaniu złożonych informacji dotyczących systemów edukacji w Europie użytkownikom w Polsce oraz informując użytkowników zagranicznych

o strukturze i funkcjonowaniu polskiego systemu edukacji. Tym samym przyczynia się do realizacji założeń strategii „Europa 2020” i „Edukacja i Szkolenia 2020”.

W roku 2015 Sieć Eurydice będzie obchodzić 35. rocznicę swego istnienia. Tak długi okres funkcjonowania wyraźnie wskazuje, że Sieć jest potrzebna, a wiedza ekspercka nagromadzona w jej zasobach stanowi nieocenione źródło informacji dla wielu tysięcy użytkowników w całej Europie.

Opracowały:

**Joanna Dąbrowska,
Magdalena Górowska-Fells,
Polskie Biuro Eurydice**

Książki naszych marzeń

1123 szkoły walczyły o zwycięstwo w ogłoszonym przez Ministerstwo Edukacji Narodowej konkursie *Książki naszych marzeń*. Wyróżnienia laureatom wręczyła minister Joanna Kluzik-Rostkowska.

– W tym konkursie nie ma przegranych. Wszystkim, którzy wzięli w nim udział, serdecznie gratuluję. Wybór laureatów był bardzo trudny, bo chcielibyśmy nagrodzić wszystkie szkoły – powiedziała w trakcie uroczystości minister Joanna Kluzik-Rostkowska. – Konkurs pokazał, że polscy uczniowie

są kreatywni, mają poczucie humoru, wyobraźnię i chcą czytać, jeśli tylko mają dostęp do ciekawych lektur – dodała.

Laureaci konkursu

Konkurs *Książki naszych marzeń* umożliwił uczniom wybranie książek, które chcieliby przeczytać, mogło ich być nawet 50. Uczniowie mieli przygotować krótki film, w którym przekonali jury, że to właśnie oni powinni dostać wymarzone książki. Liczyły się kreatywność, zabawa, radość i chęć

czytania. Hasło konkursu to: „Nakręćmy się na czytanie”.

Konkurs to niejedyna w ostatnim czasie inicjatywa MEN nakierowana na promocję czytelnictwa. Przypominamy, że do końca stycznia 2015 r. każdy zainteresowany może wypełnić specjalny formularz opublikowany na stronie Ministerstwa Edukacji Narodowej i wskazać propozycje lektur dla uczniów szkół podstawowych.

Źródło

